

BIBLE PRO DNEŠEK: KŘESŤANSKÝ ŽIVOT

„Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: "Buďte s Bohem - ať vám není zima a nemáte hlad", ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (Jk 2,14-17)

Daniel Horničár, Th.D., kazatel

U apoštola Pavla a u Jakuba se nacházejí dvě výpovědi, které hovoří o tom, jak je člověk za chráněný. Apoštolů Pavel v Ř 3,28 říká, že člověk je zachráněný, ospravedlněný skrze víru bez skutků zákona. Jakub na druhé straně tvrdí, že člověk je ospravedlněn ze skutků, a ne jen z pouhé víry. Jinými slovy: podle Jakuba víra bez skutků nezachraňuje. Když se podíváme do kontextu druhé kapitoly Jakubova listu, zjistíme, že Jakub ve své argumentaci používá velmi podobný slovník a tematiku, jako apoštol Pavel. Tato podobnost naznačuje, že Jakub reaguje na Pavlovo učení o ospravedlnění z víry. Reaguje na nesprávné pochopení jeho učení. A my z druhého Petrova listu víme, že někteří křesťané mylně interpretovali Pavlovy listy. Je možné, že některý věřící toto Pavlovo vyjádření o ospravedlnění vytrhli ze souvislosti a učili, že samotná víra stačí k záchraně. Víra bez praktického dopadu na život. Je jedno, jak žijeme, stačí věřit. Jakub reaguje na tuto karikaturu Pavlova učení. V druhé kapitole, ve 14. verši řekne, že víra sama o sobě není zachraňující, k víře jsou nutné skutky. Jakub zdůrazní neoddělitelnost víry a skutků. Aby byla víra účinná, musí se realizovat v praktickém životě.

Pokud víra zůstává v rovině názoru, věroučných bodů, bez realizace v praktickém životě, je k ničemu, je mrtvá. Jakub používá velmi sugestivní obraz. Víra bez skutků je jako mrtvola - něco bez života. Víru oživují skutky, tzn. jejich uskutečnění v životě. Víra, pokud má být účinná, musí dost nadšenců, aby se v životě projevila. A o této nutnosti realizace v praktickém životě mluví ty dva obrazy, které Jakub používá, dva příklady - Abrahama a Rachab. Rachab uvěřila, že Izraelci s pomocí Hospodina dobudou město Jericho. Toto přesvědčení ji vedlo k tomu, že pomohla izraelským vyzvědačům. Její víra ji vedla k jednání. Pokud by její víra zůstala jen na rovině přesvědčení či názoru, anebo pasivní víry, tak to bylo k ničemu a zahynula by s ostatními obyvateli Jericha. Její víra ji vedla k jednání. A Jakub chce proto říct, že zachraňující víra vede k jednání, má dopad na praktický život.

Je důležité si všimnout, že u Jakuba a u apoštola Pavla, respektive u jejich adresátů, došlo k určitému posunu ve významu pojmu víra. U apoštola Pavla víra je proměňující moc rád, která vede k novému životu. Pavel často zdůrazňuje kontrast mezi starým způsobem života a a novým. Předtím jste žili jako pohané, ale teď, když jste poznali Krista, žijete jiným způsobem - jako děti světla. Podle Pavla víra má zákonitě dopad na život.

Jakubovi posluchači měli jiné pochopení víry. Pro ně víra zůstávala přesvědčením, názorem, učením, rozumovým postojem. Takové rodinné stříbro dobře uchované v sekretáři, anebo nějaký exponát v muzeu Proto Jakub řekne: taková víra není dostatečná. Musí být doplněna skutky, tzn. musí být realizována v životě. Jakub stavěl do protikladu dvě pochopení víry. Víra bez skutků, která je sama o sobě mrtvá - je to víra, kterou mají i démoni. Na druhé straně víra naplněná

skutky, ukázaná na příkladu Abrahama a Rachab. Je to víra, která vzbuzuje skutky. Podle Jakuba, ale i apoštola Pavla, víra vede ke konkrétním skutkům a rozhodnutím, které jsou motivovány láskou k Bohu a k bližnímu. Věřit, to znamená přijmout Kristovo evangelium jako program vlastního života a plnit jej. Víra má zasahovat do každé oblasti našeho života.

Csaba Čák, *HopeTv*

Není pochyb o tom, že denní tisk, věci, knihy, ale také lidé, kterými se zabýváme, na nás nějak působí a zanechávají stopy. Říká se: ukaž mi, co čteš, a já ti řeknu, kdo jsi. Nebo taky slýcháme přísloví: jaký otec, takový syn. Mezi křesťany se zase povídá, že bychom měli číst Bibli, nechat se jí inspirovat, nechat na sebe působit, aby nás mohla proměňovat k lepšímu. Pro svoji diplomovou práci na vysoké škole jsem si onehdy zvolil téma z historie. Pokusil jsem se zmapovat dějiny charitativní péče malé církve adventistů, která působila v prostoru Čech a Moravy. Když jsem si toto téma vybral, netušil jsem, jaké množství charitativní péče a jiné služby byla tato hrstka lidí schopno pro své okolí vykonat. Nejen na mě jako studenta, ale taky na pana archiváře v Národním archivu, který materiály o adventistech třídil, zapůsobily mnohé lidské osudy a příběhy v období po první světové válce.

V čase zdecimovaného hospodářství založili adventisté chudinské pokladny a příspěvky z nich putovaly k chudým a nezaměstnaným. V letech 1918 až 1929 se takto rozdělilo přes 1 a půl milionu korun. Uvědomíme-li si, že tenkrát bylo na našem území jenom 950 až 1000 adventistů, jedná se o významnou částku peněz v boji s chudobou. Takto se nepomáhalo jenom u nás, ale taky třeba v odlehlém Rusku. Chudoba a nouze lidí přiměla České adventisty k pomoci. A tak nejenom finanční, potravinová, ale taky pomoc ve formě léků, zdravotní sestry a lékaři odcestovali do Ruska, do města Saratovo na řece Volze, a odnesli tam pomoc v hodnotě asi 3.800,- USD. To vše se odehrává v čase hospodářské krize. Jako další forma pomoci se mezi adventisty zrodila ve třicátých letech minulého století myšlenka takzvaných dětských ozdravoven pro děti z průmyslových oblastí Čech a Moravy. Dětské ozdravovny ve Vojkovicích, Srbcích nebo také na Hrebienku ve Vysokých Tatrách, každé léto vítaly děti k prázdninovému rekreačnímu pobytu. Obětaví členové církve trávili s dětmi čas v přírodě, pečovali o jejich tělesné i duchovní potřeby. Často jako ubytovny pro tyto děti sloužily modlitebny církve adventistů.

Novozákonní příběh o dobré ženě jménem Tabita, která rozdávala almužny chudým, inspiroval adventisty k založení spolku dobročinné pomoci - jmenoval se také Tabita. Zejména v období po druhé světové válce adventisté sbírali obnošené šatstvo, to po večerech přešivali, upravovali, a spolu s dalšími vybranými finančními prostředky, za které nakoupili potraviny, to vše rozdávali chudým a potřebným. Často ve spolupráci s místními sociálními odbory a úřady.

V letech 1918 až 38, ještě před druhou světovou válkou, poskytli takto pomoc 69 480 lidem. Spolek pro péči o zdraví, který byl adventisty založen a veden, po mnoho let vydával a šířil informace o škodlivosti tabáku a alkoholu. Učil lidi o správné životosprávě, věnoval se k vyváženému životnímu stylu, který propagoval mezi lidmi. Do Československa byla dovážena antibiotika, která se tenkrát u nás nedala obstarat. Spolek pro péči o zdraví poskytoval domácí základní zdravotní péči nemocným. Odvážel je do nemocnice, na vyšetření k doktorům, pečoval o spoluobčany, kteří se jaksí trošku víc napili a skončili podnapilí na ulici v takzvaných záchytných stanicích.

To vše dělala poměrně malá hrstka věřících lidí - adventistů sedmého dne. Z historických a archivních pramenů se zdá, že první adventisté na území Čech a Moravy skutečně dobře znali Bibli a četli ji poctivě. V evangeliu podle Matouše můžeme číst slova, které oni převedli do praxe: "Tehdy řekne král těm po pravici: Pojd'te, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít. Navštívili jste mě, když jsem byl ve vězení, a přišli jste za mnou... Komukoliv z těchto maličkých jste to vykonali, mě jste to učinili..."